

MỎI MÒN

*Từ thuở rời đi khó biết rồi
vô minh ủ kín một đời thôi
đường xa mãi miết thời lẩn lóc
lem luốc phong trần biển đầy voi
Rồi phải về đâu giữa cuộc đời
Lang thang mòn gót khắp nơi nơi*

Bến bờ lặng ngắt rêu phong ủ
Một tiếng chân như chẳng thấy ừ
Rồi ánh từ quang soi bóng đêm
cho tâm tư thức giấc êm đềm
cho lòng lắng lại bên bờ giác
gội rửa bùn như sớm sạch thêm
Thao thức đây rồi lắng dịu êm
Cánh hạt chiều hôm đọng bên thêm
Trăng khuya bát nhã nhòa tâm tối
Thuyền thả lên khơi gió lặng mềm

Phan Văn Huy Tâm